

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRASOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA.
1838

GHLBARIȚIU ȘI SPINȚIT DE LUPTA PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATĂȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRASOV

B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 200. Autorități și Societăți lei 500.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 45

26 Iunie 1941

Anul 104

Zarurile au căzut

de V. Branisce

După zile de chinuătoare așteptare, după nopți de sâmbuc și frământări, zarurile au căzut. România își înalță cu mândrie fruntea și privește cu încredere neclintită drumul nou ce se deschide: drumul biruinței viitoare.

De duminică dimineața, ostașii țării noastre se reîntorc pe pământul sfânt al Basarabiei, pământ răpit nu odată de vrăjmași haini, dar revenit totdeauna la matcă, în ciuda vitregiei împrejurărilor.

Ei înaintează pe vechile noastre drumuri și desrobesc frați și locuri, pe care o conducere mioapă îi părăsise în mod rușinos, nădăruind că prin acest gest salvează un regim putred.

În sufletul fiecărui soldat sălășlu-este dorința fierbinte de a șterge amintirea umilitoarei cedări din anul trecut, când au părăsit din ordin un pământ, pentru a cărui pază plecaseră „din câmp, de-acasă, dela plug”.

Astăzi a sunat ceasul marelui noastre realizări. Și națiunea n'a încetat nici o clipă să speră, că va veni și ceasul acesta.

Prin intrarea României în acest războiu legitim — căci s'ar putea oare concepe o cauză mai dreaptă decât eliberarea fraților de sub jugul păgân, și reocuparea pământului strămoșesc? — țara noastră se reîntegrează pe linia luminoasă a tradiției pământene. Moldova își reface hotarele, pentru care sângera-seră și plăeșii lui Ștefan-cel-Mare.

Dar dacă vrem ca pasul acesta eroic, care ne va costa și jertfă și suferință, să-și aducă roadele binefăcătoare, să nu uităm că bătăliile se câștigă pe câmpiile de luptă, dar se consolidează în interior.

Pentru ca jertfele curate să nu se irosească, pentru ca sângele să nu se verse în zadar, este nevoie de unirea tuturor forțelor, tuturor conștiințelor țării. Este nevoie ca fiecare energie să fie pusă în serviciul patriei, a cărei reînălțare să ne fie supremul scop. Să înceteze orice zizanii, orice neînțelegeri interne.

Fiecare din locul unde se găsește să dea totul și să nu aștepte în schimb nimic pentru sine. Prea ne-au durut umilirile trecutului, prea am sângerat adânc din nenumărate răni, prea am plătit scump propriile noastre greșeli, pentru ca să nu putem scoate din aceste experiențe dureroase un îndreptar de viitor.

Pentru făurirea României de mâne și de totdeauna, care să cuprindă în hotarele ei pe fiii neamului răslețiti, au pornit la luptă ostașii țării. Prin eroismul lor ei așează cea dintâi piatră de temelie a viitorului.

Iar gândul nostru, al celor rămași acasă, îi urmărește pas de pas și binecuvântează clipa ce ne-a fost hărăzită să ne putem vedea țara reîntregindu-se — ca pasărea legendară — din propria ei cenușă.

Ceasul Dreptății a sunat

de I. Bözdog

Neamul întreg, dela Nistru pân' la Tisa, respiră astăzi ușurat.

Pe fețele tuturor, tineri și bătrâni, a răsărit din nou zîmbetul și 'n ochi s'a reaprins flacăra sfântă a demnității și conștiinței valorii noastre istorice.

Cea dintâiu bubuitură de tun din zorii zilei de 22 Iunie 1941 a rupt vălul de negru zăbranic, care ne-a fost pus înainte cu un an și a risipit paijeniișul mistuitor de vlagă și renume național, paijeniiș, ce s'a țesut cu o diabolică măiestrie în jurul falnicului nostru destin.

S'a pus doară capăt unei stări sulețești, sub povara căreia ne-am simțit biciuți și scuipați în față ca un neam netrebnic și în timpul cărui marasm sulețesc au îndrăznit să miște și să afunde în carnea noastră cununa de suferință chiar și cei mai lași și neumanii asupritorii ai neamului nostru.

Cu puterile sulețești lăncezite și cu stigmatul rușinii pe față, un an întreg n'am trăit cu fața îndreptată spre lumină și soare, ci, apucați spre pământ și ținându-ne mereu mâna deasupra svâcnirilor inimii care ne încerca țările pieptului.

Convoiul de tristă și umilitoare retragere din Basarabia și Bucovina, impusă ca celor mai primejdioși prădători ai bunurilor altora, a stăruit în mintea noastră a tuturor cu atâta intensitate, încât la repetarea ei în Septembrie a simțit neamul întreg plesnindu-i coarda inimii și invelindu-ne veninul durerii,

Armata noastră, care a scris cele mai sublimе pagini de eroism și în trecutul îndepărtat ca și în cel mai

apropiat: să fie nevoită a părăsi gila strămoșească, fără a i se da voie să descarce măcar un cartuș, — huiduită și scuipată de către Evreimea murdară a suburbiilor — și în hohotele de răs ale acelor a căror avut și liniște a apărut-o?

Armata noastră, care a îngrașat cu sângele ei generos și a făcut să rodească mai îmbelșugat nu numai Bucureacul, ci și câmpiile Bucovinei, ale Someșului și Tisei — să părăsească pietrele de hotar pentru a căror păzire jurase și cu a cărora imagine sfântă trăește și moare oricare Român, — să lase strivit sub călcăiul nemilos al hoardelor năvălitoare pe frații și părinții săi? Să fie constrâns soldatul Român să privească mormanele de ruini în care se preface casa părintească și satul său, să vadă ținuuți pe zidurile bisericilor preoții și fruntașii satelor, să audă țipetele de durere ale celor sfâșiați de către „cuceritori” și el să se retragă? — A fost cea mai grozavă înjosire ce i s'a făcut Armatei noastre.

Ceasul dreptății a sunat! Dumnezeu Părinților noștri s'a milostivit de lacrimile și rugăciunile noastre și ne-a învrednicit să ajungem Ziua Onoarei.

Deaceia întregul nostru neam simte astăzi fiorii adevăratei sărbători a Învierii, flutură pe buzele tuturor stihirile marelui praznic „Aceasta este ziua, care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa”.

Simțim toți, de pretutideni, cum svâcnesc inimile celor care au rămas și gem încă peste granițele nedrepte, stoarse prin târguile de cerșetori la-

comi și fără suflet, ca și lacrimile de bucurie a celor reveniți la sânul mamei. Aceste lacrimi ne răcoresc durerea și nouă și lor și spală toată umilirea îndurată, dându ne certitudinea apropiatei încetări a durerilor.

Ne sângera inima pentru fiecare vieată românească ce se amestecă în țărâna sfântă a Țării, dar urmărim încrezător elanul cu care este dus spre triumf tricolorul, pe care ei astăzi îl duc „la biruință așa cum l-au mai dus”.

Suntem mândri de această onoare și de reparația istorică ce ne-a dat-o marea noastră aliată de arme: Germania, încredințând comanda supremă a armatelor unite de pe pământul Moldovei Conducătorului destinelor noastre: Generalul Ion Antonescu.

Prin această încununare a steagului nostru s'a făcut, de către cea mai bravă armată a lumii, mărturisirea vredniciei noastre de neam: „Astăzi lumea ne cunoaște, Român zice, viteaz zice”.

Rugăciunile, faptele și jertfele întregului neam însoțesc pretutideni pașii armatei desrobitoare, nu este jertfă pe care să nu o aducem voioși toți, nu sunt privațiuni care să ni se ceară și contra cărora să se găsească vreun murmur, căci astăzi neamul își apără onoarea, iar armata sa, simțim instinctiv, nu va depune arma până când întreg pământul țării nu va forma o nouă și pe veci indistructibilă unitate.

Foiletonul „GAZETEI TRANSILVANIEI”

ROMÂNCUȚA

Sunt Româncă din Ardeal...

Am și eu un ideal

Patria să mi-o iubesc

Și să port ce-i românesc:

lie albă cu alțițe,

Șorțuri negre 'n patru ițe,

Pieptărașul pe trupșor,

Brăulețul tricolor

Și gătită ca o floare

Intr'o zi de sărbătoare,

Să mă duc la defilare

Și să trec frumos cântând

Stegulețul fluturând,

Să strig cu colegele

Să trăiască Regele!

Aurelia Pop-Florian

Românii grăniceri din Banat și
Revoluția din Ungaria 1848-1849

INTRAREA CORPULUI ARDELEAN ÎN BANAT

de Antoniu Marchescu

Pozițiile ocupate de grăniceri între Sadova și Armeniș, erau dintre cele mai ușoare de apărut. Terenul accidentat, pe alocurea stâncos și strămoșească Armenișului ar fi ținut în loc pe inamic și i-ar fi pricinuit mari pierderi. Tocmai pentru aceasta, colonelul Chavanne, comandantul grănicerilor, era hotărât să se apere până la ultima suflare. Aceasta cu atât mai mult că aștepta și apropiata sosire a corpului ardelean pe la Orșova, care i-ar fi dat un prețios ajutor.

Avangarda corpului ardelean, im-

pinsă de revoluționari în Muntenia, a sosit la Orșova, în ziua de 20 Aprilie, iar grănicerii fură schimbați, în pozițiile lor de la Sadova-Armeniș, de brigada gen. Calliani. Grănicerii, după ce au predat pozițiile trupelor ardelene, s'au retras în cantonament la Mehadia.

Pela sfârșitul lunii Aprilie, comandamentul corpului ardelean a trimis dela Orșova cu vaporul prin Moldova, 4 companii de infanterie Sivkovic și dela Mehadia 2 companii (23 și 24) de grăniceri la Oravița, iar prin Baziaș, 1 batalion de infanterie Leiningen la Biserica Albă.

Cânele gărilor

Aproape nu e gară la noi care să nu-și aibă câni ei, fie cu domiciliul permanent în localul gării, fie numai vizitatori la anumite ore din zi. Și unii ca și ceilalți cunosc exact sosirea trenurilor, am putea spune că știu chiar direcția din care sosesc. Li vezi atunci agităndu-se pe peron, umblând nervoși de colo până colo printre picioarele pasagerilor, care și mai nervoși decât ei așteaptă trenul. Nimeni nu se sinchisește de cânele gărilor, nimeni în învălmășală nu se ferește de a-l călca, grija aceasta o poartă el însuși. C'o agilitate extraordinară se strecoară printre încălțăminte de tot felul ce tocește pavajul gării. Trece precaut pe lângă bocancii soldatului, evită tocul delicat al cutărei doamne și gheata solidă a soțului, se strecoară prin uși, îl vezi când aici, când mai încolo, sau mai bine zis, nu-l vede nimeni, căci atunci când sosește trenul își caută fiecare zorit de treburi. Acestea însă sunt clipele cele mai prielnice pentru cotelul gării. Cel care pleacă, sau a coborât din tren, adesea se debarează de pachetul cu resturi de mâncări dosindu-l sub băncile sălii de așteptare, sau în careva colț de peron. Câni cunosc locurile suspecte, acești detectivi patruzezi miroase numaidecât delictul și se aștern pe urma lui. Sunt zile care aduc venite frumoase și altele care nu aduc nimic. Totul atârână de noroc.

Când vedeți câni în gări privind melancolic la geamul vagoanelor, să știți că nu de dragul ochilor frumoși ai călătorilor privesc. Am văzut ani de-a rândul în stația Ploiești un câne mare, negru, care fixa cu ochii lui câprui geamul fiecărui vagon. De-i arunca o bucată de pâine o miroșea numai, se uita la tine pare c'ar fi vrut să zică: Sunt carnivor. Mai aștepta să vadă de-l înțelegi sau nu și apoi pleca la altul. În stația Maria Radna lângă Arad, exista a-um vreo câțiva ani un exemplar interesant: un foxterier, care se ivera exact două sau trei minute înainte de sosirea trenului expres și se așeză totdeauna pe locul unde știa el că staționară vagonul restaurant. Asupra acestui loc avea un drept câștigat, iar bucătarul trenului nu lăsa nicicând să-i fie zadarnică așteptarea.

Mai simpatici însă sunt cei vreo cinci dulăi din stația Breaza. Când s'a apropiat trenul de departe îl simți, cam simți șerpii, cu mult înainte, cutremurul pământului. Aleargă apoi oprindu-se, paralel cu șirul de vagoane înspăimântându-le dela locomotivă până în capăt. Li vezi privind lungaros la geamurile lui totdeauna închise la călătorii indiferenți, închiși și ei în lumea lor pacă, sufletească. Rar se găsește vreunul să înțeleagă ce așteapta dela ei potaia. Și poate chiar acela n'are nimic de dat. I-am văzut pentru ultima dată în toamna trecută. Astăzi, cine știe, dacă mai există toți, căci cu cartelarea pâinii și zilele fără carne și afacerea aceasta cânină de sigur a dat greș.

Ecat. Pitiș

Spicuiiri din dicționarul greșellor noastre de Umbă

de Ax. Banciu

VIII.

— Cum se scrie corect pluralul masc. al adjectivului nou: noi sau noui? — mă întreabă într-o zi un prieten.

In loc să-i răspund, întreb și eu:

— Tu cum scrii pluralul substantivului bou: boi sau boui?

— N'am văzut încă pe nimenea scriind boui!

— Nici eu.

— Noui însă e o formă curentă. Azi nu mai cetești decât: prețuri noi, condiții noi, noiile hotare, arhitectura nouii Europe, datorită nouilor reforme...

— Știu.

— Eu te întrebam: dacă această ortografiere e îndreptățită?

Tot așa de îndreptățită ca și ortografierea boui.

— Să mă ierți, dar greșesti.

— Pentru ce?

— Pentru că boi nu are nici un omonim, de care să nu-l deosebim prin altă ortografiere.

— Ei și?

— Ei și... noi are. El poate fi și pron. personal. Și atunci e de dorit ca, pentru evitarea confuziei, care s'ar putea eventual naște, să avem forme distincte pentru cei doi noi (pron. și adj.)?

— Argumentul invocat de tine nu e lipsit de seducțiune. S'ar părea că ai dreptate. Dar numai s'ar părea, fiindcă iată alt cuvânt cu ortografiere analogă, — ortografiere ai cărei patroni nu pot invoca argumentul tău, devremece acest cuvânt nu are nici un omonim cu care s'ar putea confunda. E numeralul doi, scris doui. Și ca să nu crezi că e o formă inventată de mine, iată și câteva citate: „timp de douăzeci și doui de ani“ (Univ. 6 Mai a. c. pg. 5, col. 6. De două ori); „doi străini“ (Dacia, 15 Mai a. c. pg. 7, c. 1); „doi ani de neutralitate“ (Curentul 6 Iunie a. c. pg. 2, c. 4-5. La fel și în Univ. dela 14 Mai a. c. pg. 4, c. 6); „în al douălea rând“ („Siluete Literare“ de H. Eulenberg, trad. d. C. Săteanu, Iași 1924 p. 29) etc*). Influența formei fem. două evidentă. Dar care Român rostește doui?

— In cazul acesta, ai perfectă dreptate.

— O recunoști, fiindcă vezi unde poate duce analogia. Dar, ca să nu răzâi nedumerit nici de greșala care se face în cazul lui noi, argumentul „bou“ părăndu-ți insuficient, te întreb?

— Cum vei ortografia numeralul nouă, ca să-l poți deosebi de pronumele nouă?

— Și pe adjectivul nouă?..

— Pe acesta nu l-am mai amintit, fiindcă de grija lui ne-au scăpat ziariștii.

* Probabil sub influența antonimului său vechiu, care la plural are o singulară formă: vechi fem.: haine vechi, masc.: nasturi vechi)

N'ai observat că forma nouă a dispărut din coloanele ziarelor? Azi nu mai cetești decât de: idei noi, cărți noi, prețuri noi, bancnote noi, soluții noi...*) Pe nouă doar în edițiile Acad. Române, în scrisul filologilor și al cătorva literați dacă-l mai găsești. A devenit aproape un anacronism. Și când te gândești că Eminescu ne vorbește de „ramuri nouă“, „frază nouă“, „vorbe nouă“, de „Toate-s vechi și nouă-s toate“!... Cine mai ține, însă, seamă de „invechitul“ Eminescu și de limba vie a poporului?!...

Nouă e un exemplu. Dar câte alte omonime nu avem încă! Iată d. p. cuvântul foi. Cum vei ortografia omonimele acestuia spre a le putea deosebi unele de altele?: foi (ziare), foi (de sulfat), foi (de fustă), foi (de carte), foi (de plante), foi (de plăcintă), foi (de cărți de joc)? Sau, cum vom ortografia cuv. vie în cele trei accepțiuni ale sale (adj., verb, subst.) sau cornul (lemn), ca să-l deosebim de cornul de fâină, de cornul casei, și pe toate acestea de cornul vacii, ori de cornul instrument? — Dar adj. moi (icre moy) de verbul moi (moi degetul în gură) prin ce fel de ortografiere o să-i distingem? Sau ochiul (organul vederii) de ochiul de apă, de o'hiul de plasă, și pe aceasta de ochiul de ou?...

Îți dai seama că, admițând motivarea ta, ar trebui să creiem „forme distincte“ pentru toate omonimele limbii?

— După vederile tale, dacă nu pot creia ortografiere aparte pentru toate omonimele limbii, nu mi-e îngăduit s'o fac pentru nici una?

— De făcut o poți face, dar te gândești unde pot duce astfel de îngăduințe? Cunoșcând puterea analogiei, îți dai seama la ce expunem limba prin admiterea astorfel de licențe? Societatea lui noi sporește, nu mai e singur. In afară de doi, care, lăsat în voia lui, mâne-poi-mâne va scoate din uz forma doi, își ridică fruntea și formele adj. viui, viue(=vii) ca să se poată deosebi de verbul vii și de subst. vii, creindu-i-se o formă și pentru genul fem., deși la plural nu are decât o formă: vii (bărbați vii, femei vii). Ba am cetit și forma foui (pt. Joi).

Răul cel mare nu e, însă felul acesta de a ortografia adj. noi, numeralul doi etc., ci împrejurarea că azi auzi pe unii și rostind aceste cuvinte așa cum se scriu: doui, nui (in două silabe)

Frumos graiu românesc îi așteaptă pe urmașii noștri, când și alte vorbe terminate în oi vor lua-o pe urma lui noi și doui, ajungând să se și rostească așa cum se vor scrie: oui, foui,

Vezi continuare în col. 4-a jos.

*) Greșala e veche. O găsim și în scrisul celor care au închis ochii de mult. D. p. G. Barțiu scria tot doi. (Vezi rev. „Transilvania“ nr. 4 dela 1 Febr. 1868, pp. 49 și urm).

Predici în pastiu

Drumul adevărului

Dr. M. Saciu-Sibianu

Am plecat Duminecă de dimineață pe muntele cel mai iubit al Brașovenilor — pe Postovar — să evadesc puțin din mijlocul frământărilor de jos. Nu știam însă, că fugit de atâtea vești contradictorii are să mă aștepte aici, cea mai mare și îmbucurătoare veste, pe care o doream, cum se dorește cerbul după izvorul apelor: intrarea României în război pentru a începe cu arma în mână desrobirea și a spăia umilirile anului trecut.

Să ne spălăm umilirile, dar să ne curățăm și drumurile, și în primul rând drumul adevărului să ni-l plivim de toate buvenile trecutului. După părerea mea modestă marele păcat al trecutului apropiat a fost, că niciodată nu s'a urmat drumul adevărului. Vă aduceți aminte de Frontul Renașterii Naționale, apoi de Partidul Națiunii, care cu o mână decreta legile de românizare iar pe de altă parte se explica: Român, însă fără considerare la religie, origine etnică, rasă! Parcă ai fi citit o pagină din vechile romane în fascicule de 2 Lei: „Eroul nostru stătea cu mâinile în buzunare, gesticulând vioi“. Ca și când s'a putea în același timp să ai mâinile în buzunar și să gesticulezi, tot așa nu se poate să aduci legi de românizare și să dai o definiție francmasonică noțiunii de Români. Rămâi uluit, când află că aceia, pe care îi credea opinia publică de buni Români și dela care în slujbe mari fiind se aștepta o îndreptare a lucrurilor, erau francmasoni, cum dovedește Tona Petrescu în cartea recent apărută: „Conspirația lojilor“ și cum de altfel o dovedește și Prim-Procurorul Trib. Ilfov în urma unei anchete oficiale a parchetului Ilfov. Cetești aici numele atâtor luptători aleși din trecut în cât îți vine să exclami dureros ca Iuliu Cesar care văzând pumnalul fiului său adoptiv Brutus îndreptat spre el exclamă: Și tu fiul me! Brutus?

Și Cesar acoperise de toată dragostea părintească pe acest cinstit republican Brutus, după cum și țara cinstită învaluse cu dragostea ei părintească pe acei fii ai ei, în realitate alături și ei de drumul adevărului naționalism.

A fi naționalist înseamnă, mai ales acum, când războiul sfânt a început, să fii în stare să-ți dai viețua cu zămbetul pe baze pentru țara ta. Dar și în viața noastră particulară am fost mereu până acum alături de drumul adevărului. Când era vorba de morală, de cinste, de îndeplinirea datoriei, de muna noastră, de religiozitatea noastră joinglim numai cu adevărul și în realitate serviam la doi stăpâni.

In clipele solemne ce le trăim, poate cele mai emoționante ale istoriei noastre, să ne băgăm bine în cap drumul adevărului și în viața de stat și în cea particulară.

Ajunse la destinație, în primele zile ale lunii Mai, aceste unități dislocate au stabilit contactul între ele și au ocupat trecătoarele dela Stancilova și Gura Golâmbului.

Grosul corpului ardelean era cantonat în Mehădia, Plugova, Valea până la Domașnea.

Gen. Malsovsky avea de gând să ocupe cu aripa dreaptă Caransebeșul, cu grosul Bocșa, iar cu aripa stângă Biserica Albă și Oravița. Dacă planul îi reușia, atunci putea cu succes să amenințe linia de operații a gen. Bem, să-l împiedece să asedieze cetatea Timișorii, dar în același timp ar fi putut stabili și legătura cu corpul sârbesc. Dar pozițiunile gen. Malkovsky nu s'au executat la timp. Revoluționarii deja la 3 Mai au ocupat Vârșeușul, nefiind păzit decât de un divizion de grăniceri iliro-bănățeni, iar la 5 Mai au ocupat și Oravița, păzită de 4 companii de infanterie Sivkovic și 2 companii de grăniceri româno-bănățeni, care s'au retras la Sasca. Aci au primit ajutoare, dar nu au pornit la contra-atac, pentru că

și revoluționarii au primit întăriri și așa s'a continuat retragerea la Bozovici și Steierdorf.

Aceeași soartă au avut-o și Biserica Albă și Bazașul. Ambele au căzut în stăpânirea revoluționarilor, iar trupele de ocupație au urmat același drum de retragere spre Sasca.

In felul acesta s'au concentrat la Sasca, în ziua de 10 Mai: 2 batalioane de infanterie Sivkovic, 1 batalion de infanterie Leiningen, 3 companii de grăniceri româno-bănățeni, 1/2 companie de grăniceri iliro-bănățeni, 1 divizion cavalerie, 1 divizion husari săcuși și 3 baterii artilerie de diferite calibre. Comandantul coloanei era lt. col. Eisler, iar comandantul grănicerilor româno-bănățeni, căpitanul Puffer.

Situația pe frontul bănațan s'a înrăutățit din ce în ce mai mult.

Gen. Bem a stabilit legătura cu forțele revoluționare de pe Mureș și a început asedierea cetății Timișorii, iar corpul sârbesc, în loc să caute și el să stabilească legătura cu corpul ardelean, s'a angajat în ciocniri locale și după

ce a fost bătut la Tomasevac, fiind silit să se retragă, a pierdut definitiv puțința de a mai avansa spre corpul ardelean, iar acesta era prea slab ca să se mai poată aventura într-o acțiune ofensivă de mari proporții.

In această situație disperată, gen. Malkovsky se văzu constrâns să-și schimbe planul inițial de ofensivă, și să-și organizeze poziția defensivă. In realizarea acestui scop, flancul stâng al armatelor sale trebuia să ocupe Almăjul, flancul drept cheia Teregova-Slatina, apoi să ocupe drumul de pe Dunăre și toate trecătorile din munți. Brigada Calliani a rămas pe loc, iar coloana Eisler a ocupat Almăjul,

Noile poziții nu au putut fi păstrate multă vreme. La cel dintău atac, au fost nevoiți imperialii să se retragă. Coloana Eisler, atacată în ziua de 12 Mai s'a retras cea dintăi din poziție, începând a stabili frontul pe vărfurile Terovei, dar a fost scos și din noua poziție.

slouii, roui, voui, petroui ș. a. m. d. ! Ba, după analogia acestora, s'ar putea să-și schimbe toaleta și alte cuvinte terminate în u precedat de o altă vocală (-ău,-eu), deci: flăcăui, nătărăui, smăui, zeui etc.

Răzi?

— Cum să nu răd în fața perspectivei pe care mi-o zugrăvești?!

— Deși problema aceasta ar trebui să ne întristeze mai mult decât să ne înveselească. Nu pentru că forma corectă noi e aproape scoasă din uz de intrusul noui, ci pentru că ea a fost scoasă și cu concursul unor scriitori de seamă ai noștri. Iar când și condeie care ar fi chemate să ferească scrisul românesc de schimonoseli, „se dau după păr“ (I-am cetit și în poezii!), atunci primejdia care amenință corectitatea și frumusețea limbii, se întetește.

Spațiul redus al Gazetei noastre nu ne permite să dăm în întregime toate proclamațiile și cuvântările istorice rostite în momentul intrării în acțiune a Țării noastre. Ne mărginim să spicim pasajii esențiale din ele, ca să se poată documenta și cititorii noștri, dela sate în special, care n'au posibilitatea și timpul de a urmări marile cotidiene și n'au nici aparate de Radio.

Cuvântarea

Dlul M. Anotonescu vice-președinte al Consiliului de Miniștri.

D-l Mihail Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri a spus în ziua de 22 Iunie la Radio :

„După cum viața nu este făcută pentru trădători și lași, nici istoria nu este creiată pentru popoarele slabe.

Când un neam ucide într'insul fiorul vieții, când surpă într'insul religia mândriei, când se lasă purtat de vorbe deșarte, de fetișisme și prejudecăți, când este neapt să se unească într'un viitor de deslănțuire națională și trăește numai din ofrandele norocului sau târgul internațional, atunci acest popor își poate număra paginile istoriei ce-i mai rămâne să trăiască.

Azi, voința și lupta, religia și biologia, dreptatea imanentă și, îndârjirea de a câștiga, acestea singure califică și descalifică popoarele.

Războiul ne va uni. Războiul ne va desrobi, nu numai din juguri străine, dar și de prejudecăți și erezii...

Poporul românesc este un neam de trecut eroic. Voevozii și domnitorii și-au câștigat coroana sau numele pe câmpuri de bătae.

Blând și credincios, *poporul nostru nu s'a clintit de veacuri din leagănu său Carpatic*, fiindcă a știut în toate ceasurile grele ale cotropirilor să arunce fluerul doinii păstorești și unealta câmpului, pentruca să ia securea luptei și a vitejiei...

Drepturile unui neam *nu stau nici în coroane desuete, nici în titluri istorice găsite în arhive sau biblioteci, nici în tratate câștigate prin jocuri de echilibru politic, prin târguri sau donații internaționale.*

Ci este drept al unui Neam tot ce este în stare puterea și sufletul lui de dreptate să cuprindă și să păzească.

Acolo unde veacuri de rândul se deapănă aceeași viață, acolo unde mor bătrânii rostind căvântul de „Dumnezeu” în același fel; acolo unde se aud copiii strigând „mamă” cu același cuvânt; acolo unde arde lumina creștină sub aceleași icoane; acolo, unde același sânge e gata să cuprindă *aceeași jertfă* pentru același pământ, acolo și numai acolo stă dreptul unui Neam.

Pe pământul Basarabilor și până dincolo de Nistru ca și pretutindeni unde bate inima românească, **acolo este dreptul și viața noastră și nimic pe lume nu ne va opri s'o culegem** acolo unde Dumnezeu și pământul au dăruit-o, iar veacurile n'au putut-o stinge :

Acest lucru l-a înțeles mai ales Germania și marele ei Führer.

Proclamația către Țară a d-lui general Ion Antonescu Conducătorul Sfatului Român

Români,

În fața Dumnezeului strămoșilor noștri, în fața istoriei și a veșniciei românești, mi-am luat azi răspunderea de a smulge prin onoare dreaptă ceea ce ne-a fost cotropit prin silnică umilire și trădare, hotărînd să pornesc lupta sfântă de redobândire a drepturilor Neamului.

În ceasul când popoarele își torc istoria pe câmpuri de bătae, când drepturile se cuceresc în flacăra jertfei, iar civilizația se plămădește din sângele veacurilor, Poporul Românesc nu poate privi cu brațe nevolnice și suflet golit mărșul vârtej al onoarei Neamurilor.

Raclele strămoșilor, crucile martirilor și drepturile copiilor noștri ne poruncesc să ne scriem cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu același sânge pagina nedreaptă înscrisă anul trecut în istoria noastră, nu de Neamul Românesc însuși, ci de trădătorii lui.

În numele credinței creștinești, al drepturilor românești și pentru viitorul nostru neînfricat,

Români,

Vă chem la luptă,

La lupta sfântă, în contra prăvăliților civilizației și bisericii, ai dreptății și propriilor noastre drepturi,

La luptă sfântă pentru Neam și pentru Rege.

La lupta mare și dreaptă alături de marea națiune Germană, pentru dreptatea viitorului omenesc.

Români,

La 6 Septembrie 1940 Destinul îmi așezase pe cuget povara istovitoare a unei țări sfâșiate și descompuse.

Am jurat să nu abdic o singură clipă dela sfintele drepturi și dela porunca demnității românești.

M'am trudit să țes sufletele, să unesc puterile, să adun toată munca românească pentru ca să pot păstra și reinălța Neamul.

V'am cerut să-mi dăruiți nădejdea voastră, încrederea voastră, făgăduind să lupt pentru reinălțarea Patriei. Și m'ați ascultat.

Dumnezeu m'a ajutat ca un an numai dela prăbușirea granițelor — anul umilirei, al suferinței și învățurii românești — să pot îndrepta din nou Neamul nostru pe calea luptei și sfintelor drepturi strămoșești.

Am purtat deajuns pe brațele mele sbuciumate frământatele ruine ale României scumpe și mari, — prăvălita de greșala noastră și trădarea unora. Am făcut deajuns sbuciumul și lupta mea pentru drepturile României de totdeauna, ale României pentru care luptasem altădată.

A sosit vremea să-mi împlinesc jurământul.

Pornim la luptă.

În acest ceas de încercare, jur să vă duc la biruința sfințirii drepturilor noastre asupra bătrânei Moldove, să fac din nou din pământul Basarabilor vatra morților și leagănu copiilor noștri și din codrii Bucovinei straja nepieritoare a gloriei românești.

Mulțumesc Domnului că m'a învrednicit să sparg atât de repede cătușele roșii ale anarhiei și pradei cotropitoare, contribuind astfel și la mărșul luptă de înnoire a civilizației pe care o duc în Europa Germania Mareului Adolf Hitler și Italia Ducelui.

Îi mulțumesc în numele Națiunii noastre geniului creator al lumii noi, Führerul Cancelar Adolf Hitler, că a înțeles cu atâta dreptate nedreptatea făcută unui popor loial — care a luptat și va lupta veșnic pentru sfânta lui unitate — dându-i Poporului Român mândria unei lupte puternice și curajoase nu numai pentru recludirea drepturilor naționale, dar și împotriva celui mai mare dușman al lumii : bolșevismul.

Legăți în jertfa pentru idealul nou și mare al lumii în plămădire, Români! Își vor recăpăta drepturile prin fapta lor de credință, prin lupta lor de onoare pentru civilizația lumii, alături de Marele Popor German.

Români,

În viața oamenilor ca și a Națiunilor vin ceasuri de desnădejde peste ceasuri de furtună, care lasă locul luminii și înălțării.

Dumnezeu ne-a dat ani grei de încercare cruntă.

Ne-a deschis drum de furtună spre zori de înălțare.

Să-l urmăim cu încredere, Români, Cu gândul țintă la drepturile Neamului ;

Cu sufletul lipit pe crucile eroilor și martirilor trecutului ;

Cu trupul înfipt în glia copiilor noștri.

Să pornim la luptă, Români.

Să zidim cu trupurile noastre un nou altar Neamului și să lăsăm urmașilor noștri, gloria pământului strămoșesc.

Români,

Pentru Rege, pentru Țară.

Ca să răsunăm nedreptatea.

Ca să întemeiem lumea nouă.

Ca să cinstim numele de Români.

Cu Dumnezeu înainte.

Urmați-mă.

Războiul Sfânt a început !

22 Iunie 1941.

GENERAL ION ANTONESCU.

Proclamația

Führer-ului către Poporul German.

„Periculosul atac dat de Rusia contra României nu tindea, în ultima analiză, decât să-i dea puțința să pună mâna pe o bază importantă economică, nu numai germană, ci și europeană, sau, într'o altă eventualitate să distrugă cel puțin această bază. Germania este însă aceea care încă dela 1933 a căutat cu o răbdare nelimitată să câștige statele din sud-estul Europei în favoarea sa, din punct de vedere comercial.

De aceea noi aveam cel mai mare interes ca statele în chestiune să fie consolidate și ca în interiorul lor să domnească ordinea...

Contrar principiilor noastre și metodelor noastre, am dat guvernului român de pe atunci, care *singur era răspunzător de această evoluție a evenimentelor*, în urma cererii sale insistente, *sfatul de a ceda în fața șantajului sovietic, în interesul păcii și de a consimți la cedarea Basarabiei*. Totuși guvernul român nu a crezut că poate să-și asume răspunderea acestei măsurii față de poporul său decât cu condiția ca Germania și Italia să-i dea cel puțin garanția lor, ca o compensație că ceace rămănea din România era intangibil.

Cu părere de rău am consimțit să dau această garanție. Am ezitat să o fac mai ales pentru motivul, că dacă Germania dă o garanție ea este decisă să-și țină făgăduiala, pe care ea o implică. Noi nu suntem nici englezi, nici evrei.

Nouii pretenții ale Moscovei contra României.

Dând urmare invitației mele, ministrul sovietic al afacerilor străine a cerut ca să fie clarificate și, ca Germania să-și dea asentimentul său în următoarele chestiuni :

Molotov-ministrul rus, — m'a întrebat dacă garanția germană dată României ar juca în cazul unui atac contra României, din partea Rusiei Sovietice.

Răspunsul meu la această chestiune a fost: *Garanția germană este generală și ne leagă în orice stare a lucrurilor*. Rusia nu ne-a declarat niciodată că ar avea în România alte interese, în afară de Basarabia. Chiar ocuparea Bucovinei de Nord era contrară acestei asigurări.

Rusia a minat ordinea internă din România, încercând să provoace haosul, pentru a înlătura astfel, prin eliminarea puterii legale, condițiunile necesare pentru ca promisiunea germană de garanție să poată fi pusă în aplicare.

„Pe malurile Prutului, pe cursul inferior al Dunării și până pe malurile Mării Negre se găsesc soldați germani și români, sub comanda generalului Antonescu, Șeful Statului Român“.

Italia alături de România

„Sora sa întru lafinitate“

Este profund emoționant tot ce se petrece de câteva zile la noi în țară și ce se manifestă în lumea mare în legătură cu cinstea și loialitatea noastră.

Aceste strălucite calități, care ne-au fost tovarășii nedespărțiți, iar în cele mai grele momente de încercare *singurele* noastre puncte de razim, ne sunt astăzi recunoscute și răsplătite și cu admirația și cu încrederea tuturor neamurilor mari.

Anul trecut — părăsiți de toată lumea, încolțiți din toate părțile și batjocoriți și de cei mai

mârșavi cârmuitori de neamuri, *astăzi*: ajutați cu prietenie desăvârșită și loială de către poporul german, și înconjurați de afecțiunea frățescă a poporului italian.

Postul de Radio Roma a transmis Luni seara un comentariu în legătură cu războiul de desrobire a provinciilor sale pornit de România împotriva Uniunii Sovietelor.

»A sunat ceasul redeșteptării harnicului și meritosului popor Român. Trupele românești au trecut în zorii zilei pe pământul locuit de frații lor, de dincolo de Prut

și nici o stavilă nu le va opri până la îndeplinirea misiunii lor. Lupta este titanică, dar România nu este singură, ci are alături de ea întreaga Europă, care luptă pentru civilizație.

Cuvintele de ordine sunt: *dreptate și loialitate...*

România nu poate uita manevrele Uniunii Sovietice, uneltirile acesteia îndreptate împotriva sa și nu poate uita atrocitățile comise de bolșevici împotriva Românilor din Bucovina de Nord și Basarabia...

Se împlinește anul de când Uniunea Sovietică a smuls cu brutalitate teritoriile locuite de Români și astăzi, România se ridică

împotriva celor înfăptuite atunci Ea nu e singură....

România a primit astăzi botuzul sângelui, privită cu încredere de marii săi prieteni, pentru că luptă pentru Patrie, pentru Rege, pentru Europa.

Italia urmărește cu adâncă simpatie pe sora sa întru lafinitate și cu încredere în desfășurarea războiului, acordă imediată sa adeziune«.

**Citiți și răspândiți
Gazeta Transilvaniei**

ECONOMICE

Medicul nostru

Românizarea orașelor

de Aurel Dongoroz

Deși așezate în masa mare a satelor, cu caracterul lor etnic românesc, orașele noastre au o înfățișare străină.

La orașe dispar semnele românismului și în zadar ar căuta un străin acolo forme caracteristice românești. Firme străine, chipuri străine, vorbă străină. Orașanul român când vine din lumea satelor, împrumută repede forme străine de viață și caută să rupă cu trecutul, în numele unui fals intelectualism. Chiar și cuvintele de obșnuit salut i se par mai deosebite când le spune în altă limbă.

Tăranul român, mânat de treburi pe străzile orașului se simte adesea străin în țara lui. Nu e de mirare că mulți cărturari, fug de oraș în zilele libere și merg cu plăcere la sate, dornici de mediu adevărat românesc și de viață românească, — ca o compensare a lipsurilor morale ale orașului.

Problema românizării orașelor noastre și a formării unei burghezii românești, deși a preocupat mult pe conducătorii noștri, nu și-a găsit încă deslegarea. În condițiile în care s'a desfășurat procesul formării acestei burghezii, nu s'au românizat orașele, ci mai curând s'au înstrăinat Românii așezați la orașe, împrumutând cu o nechibzuită îngăduință tot ce e străin și aruncând ca fără valoare, tot ce e românesc.

Prin măsurile de organizare ale statului, prin legi tot mai numeroase și mai complicate, s'au creat tot atât de numeroase servicii, instituții de Stat, școli, case autonome, etc. cu care s'a atras în orașe un număr mare de funcționari. Cu aceștia s'a putut stabili un raport numeric în favoarea Românilor. Din punctul de vedere al românizării orașelor însă, aportul lor a fost mai mult negativ. Acești funcționari, ținuți din bugetul statului, numeroși, dar rău plătiți, nu au putut ajuta la formarea unei burghezii românești, lipsindu-le mijloacele materiale și mai ales conducătorii conștiinței de rolul ce ar fi trebuit să-l aibă funcționăria, în lupta pentru consolidarea Statului Român.

Din punct de vedere economic, funcționarul român nu a fost decât agentul purtător al banului, din bugetul statului în punga întreprinzătorului străin. Bugetele mereu sporite pentru plata funcționarilor, au fost cele mai sigure izvoare de îmbogățire al negustorilor și industriașilor străini.

Românizarea orașelor numai cu funcționari a fost o greșală, căci s'au servit de fapt numai interesele străinilor, stabiliți la orașe ca negustori sau industriași. Buna stare și îmbogățirea acestora se datorește în primul rând consumatorului român.

Ceeace s'a întâmplat cu capitalul, s'a întâmplat și cu locurile de casă dobândite de funcționari dela Stat, pentru construire de căminuri proprii. O bună parte din aceste locuri, au trecut în mâinile străinilor, deoarece cei împroprietăriți nu au avut și nici nu au găsit mijlocul de a-și clădi o casă. Astfel imobilele dela orașe au trecut în bună parte în mâinile străinilor. Ar fi trebuit ca odată cu crearea serviciilor publice și înmulțirea funcționarilor să se fi creat întreprinderi comerciale românești, menite să aprovizioneze funcționăria cu cele necesare vieții. Fără întreprinderi românești cât mai numeroase, nu se poate ajunge la stăpânirea orașelor. Isvorul de înstărire și de bună stare la oraș, rămâne tot comerțul și industria, de care fug ai noștri, — fără vre-o temeinică justificare.

În ce privește funcționarii, va trebui să se oprească odată năvala către slujbe, să se reducă numărul lor, iar celor rămași să li se îmbunătățească situația materială, astfel ca să li se asigure o viață omenească, sprijinindu-se în deosebi acei cu copii.

Pentru întreprinderile românești începătoare, pe lângă alte măsuri menite să le asigure procurarea capitalurilor necesare, ar trebui un regim fiscal de favoare, pentru cel puțin 2—3 ani. Un regim fiscal prea apăsător, ca cel de azi, descurajează chiar pe negustorii vechi, oricât de solidă ar fi întreprinderea și situația lor.

POJARUL (rugeola)

Este o boală ce se transmite a copiii. Molipsirea se face dela om la om prin picurii de tusă pe care-i împrăștie în jurul său copilul bolnav, când tușește.

Boala se molipsește foarte ușor dela bolnav la sănătos. Deaceea bolnavii de Pojar trebuie izolați și cei sănătoși feriți de bolnavi.

Pojarul începe cu o tusă uscată, roșea ochilor, lăcrimare și căldură mare. Două sau trei zile după arătarea acestor semne de boală se ivesc pe corp niște pete roșii. Mai întâiu pe față, apoi pe gât, pe mâni, pe corp și la urmă pe picioare. Petele sunt mici, rotunde una lângă cealaltă și nu una într'alta, cum sunt la Scarlatină. Ele durează 3—4 zile, după care timp dispar și deodată cu ele trec și celelalte semne de boală. După alte 5—6 zile pielea se cojește în formă de tărăț.

Ca tratament în timpul cât durează căldura vom ținea copilul în pat, îi vom face spălături la ochi și în gură cu apă caldă, îi vom da de mâncare ca la orișice boală cu căldură: supe, ceaiu, lapte, griș, orez, compoturi iar ca beutură apă sau lămonezi fără

restricție. Bolnavul nu va părăsi patul decât după ce a trecut căldura, iar casa nu o va părăsi înainte de 14—20 zile, după ce va fi îmbăiat.

Pojarul considerat, de multă lume ca o boală ușoară și nepericuloasă, trebuie privit și tratat totuși cu toată seriozitatea.

Cazurile mortale din cauza Pojarului nu sunt mai puține, decât sunt cele de Scarlatină și Difterie.

Cei mai periclități sunt copiii sub un an. Dintre aceștia debilizii și rachiticii (copii cu oase moi) capătă foarte deseori pneumonii (aprindere de plumăni) și se prăpădesc din această cauză.

După anul al patrulea copiii nu mai sunt atât de mult periclități. Dar Pojarul prezintă totuși pentru toți copiii un pericol, deoarece face ca organismul să fie mai sensibil pentru alte boale. Pojarul predispune, cum spuneam, pentru alte boale, în special pentru tuberculoză.

Deaceea toți trebuiesc feriți de o molipsire cu Pojar, dar mai cu seamă copiii sub un an.

nc.

Despre Memorand

de Ion Berclu

Directorul Muzeului Regional A.-Julia

VIII

Și unele ziare germane, Reichspost din Viena, Neue Preussische Zeitung și Kreuzzeitung din Berlin, arată starea insuportabilă creiată de șovinismul maghiar.

Neue Preussische Zeitung din 6 Mai 1894 scrie: „la 7 Mai se va debata la Cluj, în Transilvania, un proces politic unic în felul lui. Este vorba de un proces, care este intentat contra unei națiuni întregi, din cauza unui act de fidelitate față de Impăratul Franț Iosif.... guvernul unguresc vrea să distrugă partidul național român prin forță brutală... toate procesele sunt judecate de curți cu juri, ai căror jurați sunt toți de naționalitate maghiară. Ne putem da seama de tristețea, care a cuprins poporul român, în urma atâtor persecuții. Ca o încoronare, guvernul ungar trimite acum pe toți membrii Comitetului executiv ai partidului național, în fața juraților maghiari, pentru a răspunde înaintea acestora de opoziția pe care poporul român o face contra politicii de maghiarizare. Este un lucru arhicunoscut că întreaga națiune română din Ungaria nu constituie decât un partid politic, Partidul Național Român; este, deci, clar că acest act de brutalitate este îndreptat contra celor trei milioane de Români din Transilvania și din Ungaria. Dealtfel, aici, nu este vorba de un proces juridic, care ar putea fi justificat printr'un text de lege pozitivă. Guvernul ungar, în deplină înțelegere cu toate celelalte partide maghiare, vrea să distrugă rezistența română contra politicii de maghiarizare și pretenția Românilor de a restabili autonomia Transilvaniei. Aceasta este o curată utopie. Toți cei care cunosc starea de lucruri din această țară vor recunoaște că acest proces nu va putea să aibă, decât un singur rezultat: acela de a alimenta ura contra a tot ce-i maghiar și de a pune în pericol existența însăși a imperiului, căci toată lumea știe azi, că din pricina politicii lor brutale de maghiarizare, Ungurii sunt astăzi poporul cel mai urât din Europa Orientală. În Ungaria, România, Slovacia, Sârbii și Croații, toți sunt pătrunși de o ură adâncă și veche contra opresorilor maghiari. În România liberă, Ungurii sunt urâți și peste tot în jur de ei, la popoarele slave, nu se bucură de alte sentimente. Unde se va ajunge?”

Ecolul propagandei înțelepte a tineretului nostru, desfășurată, în străinătate, în această epocă glorioasă, crește cu vremea.

În anul 1907. când se ținea o

conferință interparlamentară, la Budapesta, inițiată și organizată de contele Albert Appony, care tocmai trecuse draconica sa lege, privitoare la învățământ, doi scriitori cu mare renume, norvegianul Björnsterne Björnson și rusul Leon Tolstoi, refuză să ia parte.

Marele scriitor norvegian răspunde invitației: „În tinerețe am admirat mult poporul maghiar, atunci când era și el oprimat și când se plângea amar. Mai târziu, după ce l-am studiat de aproape, după ce am fost convins de nedreptățile pe care le comite față de alte națiuni, care locuiesc în Ungaria, am început să detest șovinismul acestui popor. Sunt sigur, că în afară de Ungaria, nu există nimeni, care să aibă alte sentimente; credeți-mă aă aceste nedreptăți vor duce Ungaria, mai devreme sau mai târziu la pieire...”

Contele Leon Tolstoi, bătrânul filosof dela Yasnaia Poliana, scrie: „Un congres de pace n'are nici o valoare, când în sânul lui, apostolii săi predică pacea, iar în țara lor oprimă popoarele... Ceea ce este încă mai trist: în străinătate Contele Appony are reputație de pacifist, pe când în Ungaria nu recunoaște nici calitatea de om naționalităților nemaghiare. Ori ce om cu judecată sănătoasă trebuie să smulgă masca mincinoasă acestui individ, pentru a arăta întregii lumi că nu este un binefăcător, ci o simplă pasăre de pradă...”

Nu mai este de lipsă să arăt, care au fost roadele acestei activități uriașe, de răscolire conștiință, bazată pe dreptate și pe date precise, pe solidaritatea generațiilor, pe entuziasmul și avântul tinerilor, pe înțelepciunea, prudența și măsura bătrânilor, pe sufletul însuși al întregului neam românesc: ar fi prea dureros!

Un indemn însă este necesar:

Suntem iar acolo, unde au fost marii noștri premergători.

Să luăm învățătura dela ei cum se face propaganda în străinătate, nu de scribi și monoclați găunoși, nu de domnișori și beizadele cu tabieturi, nici de vântură țară, cu capul în nori, în feudați cine știe căror idei și teorii noi, ci de oameni, cu experiență și cu suflet românesc, cu flacăra arzătoare a adevăratului patriotism, în suflet și cu urechea mereu pe inima țării, să-i audă și să-i înțeleagă glasul.

Este drept că trăim o vreme de răsturnări și de cumplit prăpăd, dar, îndată ce va trece furtuna — fiindcă ea trebuie să treacă — toate vor recăpăta strălucirea și valoarea lor de odinioară: ideile mari ale omenirii și dreptatea nu mor niciodată!

TIPOGRAFIA

„ASTRA”

Execută orice tipăritură sau lucrare de legătorie

Telefon 1102

Aveți încredere într'o întreprindere curat românească.

Atelerele: Sfr. Ing. Eug. Ionică No. 1. (în curtea cinematografului „ASTRA”)

Vizitați cu încredere marele magazin

RADU COCIAȘU

Brașov, Sfrada Regele Carol I, Nr. 56

lângă Hotel Coroana unde veți găsi mare asortiment și cu cele mai reduse prețuri:

Jucării, articole de galanterie, sport și voiaj

+ Maria Baiulescu

A încetat să mai bată o inimă de mare Româncă. Maria Baiulescu a fost tipul clasic al matroanei Române: Mamă ideală și patrioată mai presus de orice alte preocupări.

Descendenta uneia din cele mai nobile familii din Brașov, fiica profesorului și profesorului Bartolomeu Baiulescu. A făcut studii frumoase în școala românească, apoi în cea germană, completându-și educația în pensionate unde a urmat limbile franceză și engleză.

Primele încercări literare le-a publicat sub pseudonimul *Sulfină*, apoi sub iscălitură în „*Vatra*” și „*Familia*”. Publică un volum de poezii „*Extas*” și altul de proză „*Note și impresii*”. A făcut numeroase traduceri și localizări, a scris piese de teatru pentru elevele școlilor secundare, ca: „*Vacanța*”, „*Idila la țară*”, „*Un om buclucaș*”. A colaborat la „*Enciclopedia Română*”, „*Cele trei Crișuri*”, „*Transilvania*”, „*Soc. de mâine*”, „*Boabe de grâu*”, „*Ritmuri*”, „*Buletinul eugenice al Astei*” apoi la „*Gazeta Transilvaniei*”, „*Universul*”, „*Tribuna*” (veche), „*Epoca*”, „*Drapelul*”, „*Românul*” și altele.

A fost și conferențiar mult apreciată, ținând prima conf. în Brașov la 1896 „*Rolul femeii în soc. de astăzi*”. La 1905 a luat conducerea Reuniunii femeilor române cu școala industrială de fete din Brașov, pe care guvernul unguresc voia s'o desființeze cu orice preț. Râvna ei însă a ridicat școala și i-a obținut dreptul de publicitate.

În 1911/12 a reușit să înființeze, sub regim dușman, cea mai frumoasă operă a vieții sale „*Uniunea femeilor Române din Ardeal*”. Congresele anuale le-a ținut în diferitele centre mari ardelenesti, atrăgând și pe femeile din Moldova și Muntenia, care sunt reprezentate la al II-lea congres din Sibiu prin D-na *El. Meissner* și D-na *Glogoveanu*.

În 1916 organizează Soc. Crucii Roșii-Române, refăcând spitalele rămase în stare jalnică.

S'a retras apoi la Iași și a dat ajutor spitalului M. S Regina Maria.

După unire este nelipsită dela toate momentele mari naționale. Reintoarsă în Brașov iniințiază o cantină pt. 100 săraci și orfani, apoi „*Orfelinatul Uniunii Femeilor Române*” unde au fost educate 55 orfane de război. A refăcut școala industrială a Reuniunii pe care a etalizat-o la 1927.

„*Graiul românesc*” și-a constituit o filială aici sub conducerea sa. Contribuie la înființarea soc. „*Salvarea*”. A lucrat activ la Comitetul central „*Astra*”. Congresele „*Uniunii femeilor române*” le aranjează deacum la Iași, (1925) sub presidenția Principesei Olga Sturza, Craiova (1931), Chișinău (1933), iar la 1935 în Constanța.

A activat și pe teren internațional pentru binele patriei, susținând propagandă vie în Franta, Elveția, Belgia și Suedia.

A fost distinsă cu numeroase ordine din țară și streinătate.

Plecăm steagul cu pietate în fața mormântului, cerându-i dela Dumnezeu: *Odihnă vecinică!* Gz. Tr.

Biroul populației

Cunosc pe Șeful lui de pe când eram nu un trist refugiat, ca azi, ci un vizitator de vară al Brașovului.

De prin 1936 admiram hărnicia Dlui Bălan și spiritul său de organizație. B. P. local, era de pe atunci un unicum în Țară.

Viu dela B. P. și se cuvine să aduc laude Șefului și Personalului pentru bunăvoința ce am întâmpinat.

Dar — din vina centrului respectiv, care nu pune la B. P. numărul trebuincios de funcționari — imi fac o datorie cetățenească să constat că el funcționează — ținând seamă de nevoile de azi — foarte defectuos. Incât cei ce au nevoie de el sunt tot atâția desperați, ce-și pierd prețiosul timp într'o promiscuitate degradantă.

Sunt atâția refugiați ajutați de stat. De ce nu-s întrebuițați — precum studenții în Ungaria — ca să dea o mână de ajutor unui personal — și el disperat că nu poate face față nevoilor unui public amărât?

Intreb și eu ca prostu!

Prof. I. OL. ST.-SV.

Știri din Ardealul ocupat

Studenții Români din Ardeal în audiență la d-l Homán

O delegație a studenților Români din Ardealul provizoriu ocupat s'a prezentat d-lui *Homán Balint* ministrul Instrucțiunii din Budapesta. I-au arătat greutatea enormă ce se pun în calea studenților românești și i-au cerut aprobarea pentru o asociație culturală. Natură nerererea le-a fost refuzată sub pretextul „chestiunea în studiu”. Le-a dat însă a înțelege că numai contopiti cu asociațiile studenților unguri ar putea activa.

Mari reforme în Ungaria

S'a schimbat strămoșescul și milenarul mânăți la stânga, țineti dreapta și s'a inversat. Iată în sfârșit o mare bucurie pe țara Sf. Ștefan. Câteva sute de milioane vor fi plasate imediat pentru schimbul indicatoarelor și firmelor șoselelor și drumurilor, iar cetele de căruțași și bipezi vor ținea deacum spre dreapta. Le mai rămâne însă „bocrea” tot la stânga, iar pașii lor vor merge tot stângaci, și pe tot ce vor pune mâna și vor înfăptui va fi stângaci și cusut cu ață albă, căci, de... nu se poate schimba de azi pe mâne o tradiție și ideologie de stânga, milenară, proprie lor.

Averea soc. balneare „Sovata” confiscată

Printr'un ordin din 10 Maiu al Ministerului de interne ungar, avându-se în vedere starea precară materială și igienică a stațiunii, „*Sovata*” este luată în adm. Ministerului de interne. Se numește administrator dl *Dalácsy Ienő* cu 1000 pengő lunar, iar consiliul vechiu se suspendă. Bine că este cine să ocrotească și bunurile românești!

ROMANIA
Prefectura județului Brașov
Serviciul Ad-tiv.

No. 14074/1941.

COMUNICAT

În baza hotărârei Nr. 12561 pct. 3 din 6 Iunie 1941 a comisiei Județene, constituită pe lângă Prefectura județului Brașov, invităm pe toți deținătorii sub orice titlu ai bunurilor mobile și imobile, precum și ai materialelor de orice fel, de proveniență dela fosta organizație „*Mișcarea Legionară*”, ca în termen de 10 zile libere dela data publicării prezentului comunicat, să le declare în scris, și anume: în

Comunele rurale — comisiunilor locale, indicând locul și depozitul, iar în orașul Brașov — comisiei județene, pentru inventarierea bunurilor trecute în patrimoniul Statului, însă numai pentru cazul că până în prezent nu le-ar fi anunțat autorităților în drept.

Cei ce nu se vor conforma acestei obligațiuni, vor fi urmăriți conform art. 9 din Decretul-Lege pentru trecerea în patrimoniul Statului a bunurilor organizației „*Mișcări Legionare*”.

Brașov, 19 Iunie 1941.

Prefect
Colonel D. Craiu.

ROMANIA
Oficiul de închiriere de pe lângă Prefectura județului Brașov.

PROCES-VERBAL No. 3

17 Iunie 1941.

Noi, Grigore Dumitrescu președinte al Oficiului de Închiriere, asistat de dl Iuliu Codarcea șeful acestui oficiu, azi data de mai sus, pentru buna funcțiune a acestui oficiu am luat următoarele măsuri:

Oficiul va funcționa în tot cursul săptămânii, în localul său din Piața Libertății (casa Sfat) în camerele 7 și 8 — orele de serviciu fiind între 9—12 și 17—19 — când accesul publicului în acest oficiu este permis fără îndeplinirea nici unei formalități.

Pentru știință prezîntul proces-verbal se va publica în trei din cele mai răspândite ziare din acest oraș.

Dresat azi, 17 Iunie 1941.

Președinte, Secretar,
Gr. Dumitrescu. I. Codarcea.

Primăria comunei Moeциul de jos
Județul Brașov.

Nr. 787—1941.

PUBLICAȚIE

Primăria comunei Moeциul de jos județul Brașov, ține licitație publică cu oferte închise, în ziua de 19 Iulie 1941 ora 11 pentru darea în întreprindere construirea unui closet la școala primară, valoarea lucrărilor Lei 82.957. —

Garanția provizorie 10% din valoarea ofertei.

Licitația se va ține în conf. cu dispozițiunile art. 83—110 din L.C.P.

Dacă la prima licitație, rămâne fără rezultat, se va ține o a doua licitație în ziua de 31 Iulie 1941, la aceleași ore și local.

Moeциul de jos, la 17 Iunie 1941.

Primar, Notar,
Indescifrabil. Indescifrabil.

Informațiuni

Moartea pictorei Elena Popea

Aflăm cu durere încetarea din viață a pictorei Elena Popea. Inmormântarea s'a făcut Sâmbătă, 21 Iunie a. c., în cimiterul Bellu din București. Frumoasele ei creațiuni artistice îi vor perpetua numele. Transmitem numeroaselor familii înrudite simțitele noastre condoleanțe.

Absolvenții Liceului Comercial „A. Bârseanu” Brașov seria 1940 41 sunt invitați să se prezinte la Direcțiunea Liceului Joi 26 Iunie orele 10 dim. pentru a lua parte la o consfătuire.

Publicațiune

Se aduce la cunoștința generală, că în conformitate cu circulara Ministerului de finanțe No. 22313 din 10 Aprilie 1939, autovehiculele rechiziționate urmează a fi scutite de impozitul pe automobile pe durata rechiziției, în condițiunile arătate mai jos:

Proprietarii autovehiculelor rechiziționate, pentru a beneficia de scăderea impozitului pe timpul cât durază rechiziția, sunt obligați să dea o declarație la Administrația de Constatare Indirecte, în care să indice autoritatea militară care a făcut rechiziția și numărul bonului de rechiziție emis, anexând și o copie a acestui bon, copie care se va certifica de exactitate de Ad-ția de Constatare Indirecte la predarea declarației.

În acest caz, impozitul încetează de a mai curge dela 1 ale lunii următoare aceleia în care autovehiculul a fost rechiziționat.

Scăderea impozitului se va opera însă, numai după ce autoritatea militară va fi redat autovehiculul proprietarului sau va dispune achitarea sumei la care a fost evaluat. Pentru operarea scăderii impozitului — proprietarul autovehiculului — va prezenta Ad-ției de Constatare Indirecte, un certificat eliberat de autoritatea militară care a făcut rechiziția și numărul bonului de rechiziție.

Scăderea se va opera dela 1 ale lunii următoare aceleia în care a fost rechiziționat autovehiculul și până la 1 ale lunii în care autovehiculul a fost redat proprietarului. Scăderea impozitului la autovehiculele pentru care autoritatea militară va dispune achitarea sumei la care a fost evaluat, se va opera dela 1 ale lunii când autovehiculul a fost rechiziționat, dată care va fi arătată în certificatul ce se va emite.

Proprietarii autovehiculelor rechiziționate, care au asupra lor foaia de circulație și permisul fiscal, vor depune odată cu declarația prin care cer scutirea de impozit și aceste acte.

Toți acei care nu se conformează acestor dispozițiuni, nu vor putea beneficia de scutirea impozitului pe automobile, pe durata rechiziției.

Vă facem cunoscut că în baza aprobării D-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român și Președintele Consiliului de Miniștri, sunt scutite de plata impozitelor și taxelor arătate mai jos, lucrările de apărare pasivă ce se vor executa la rafinariile de petrol și stațiunea de export Constanța, după devizele estimative întocmite:

1. Impozitul proporțional și taxa de timbru, taxa timbrului de aviație și contribuția națională 4%, la contractele de antrepriză de lucrări;

2. Impozitul proporțional și taxa de timbru, taxa timbrului de aviație și contribuția de 4%, la actele de cumpărare a materialelor necesare construcțiilor.

3. Taxele de timbru fiscal și timbru de aviație la facturi și situații de lucrări;

4. Taxele comunale pentru transportul materialelor și pentru autorizațiile de construcții.

Toate actele generatoare de obligațiuni de impozit către Stat și comună mai sus arătate, urmează a fi vizate în prealabil de Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului, astfel ca orice fraudă să fie exclusă.

Se scutesc deasemenea societățile petrolifere pentru care se execută aceste lucrări, de obligațiunea impusă prin noua lege a contribuțiunilor directe de a reține și ele în contul antreprenorilor și arhitecților, impozitul pe venit, calculat asupra valorii contractului cum și de obligația răspunderii pentru plata de către antreprenori a impozitelor la salariile plătite lucrătorilor folosiți la aceste lucrări, aceste obligațiuni rămânând în sarcina arhitecților și antreprenorilor care execută lucrările.

Luați măsuri pentru executarea întocmai a acestor dispozițiuni de scutire, atunci când vi se vor prezenta la viză contracte și situații de plată, dacă bineînțeles aceste acte poartă viza Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

p. Ministru, p. Director,
ss. Eugen Demetrescu ss Melidoneanu

+ MARIA BAIULESCU

Cu inima frântă de durere aducem la cunoștința tuturor, că marea româncă

MARIA BAIULESCU

prezidenta Uniunii Femeilor Române, și prezidenta de onoare a filialei Crucea Roșie din Brașov,

distinsă cu mai multe decorațiuni române și străine,

după o viață închinată fericirii familiei și binelui suferinzilor și nevoiașilor, — și-a dat Marți noaptea, în 24 Iunie a. c., nobilul suflet în mâinile Creatorului.

Rămășițele pământești ale venerabilei defuncte vor fi așezate Joi în 26 l. c. ora 4. d. a. din locuința reposatei — Piața libertății 19, în cimitirul din Groaveri spre vecinică odihnă.

Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Romulus Baiulescu
Inginer Inspector General cu soția Jeana și fiul Charles ca frate.

Pompeius Benția
Colonel i, r, ca ginere.

Emil Baiulescu
Consilier la Curtea de Apel cu soția Constanța și copii Florica și Gicu ca nepot.

Și familiile înrudite:
Baiu și Pișcu,
Garoiu, — Jaja, — Pascu.

CRONICA RAZBOIULUI

România a fost pusă în situația de a-și recâștiga cinstea și onoarea

S'a scurs un an de umilință, un an de așteptare încrezătoare... Lovită în mod laș, sfârtecată cu o dușmănie sălbatică, Țara noastră a așteptat cu nădejde să bată ceasul istoric al destinului, ceasul dreptății Dumnezeuști.

Nedreptatea strigătoare la cer nu putea să dăinuiească, căci din mormintele strămoșilor se ridicau blestemuri tot mai grele asupra unor stăpânitori care n'aveau nici rușine și nici frică de păcat.

Acum un an, două provincii, scumpe tuturor sufletelor românești, Basarabia și Bucovina, au fost smulse și vremelnic înstrăinate și alipite prin silnicie imperiului trecător al haosului, al desordinei și al negațiunii: Uniunea Republicelor Sovietice.

Nici o clipă, de atunci, Români n'au crezut în trănicia actului criminal care a despărțit frate de frate, părinți de copii; a pustii căminurile și a făcut pribegi pe fiii unui popor cinstit și vrednic, care n'a cerut nici odată dela nimeni nimic din ceea ce nu-i aparține și care dealungul istoriei n'a avut alt ideal decât acela de a-și apăra „moșia și nevoie și neamul“.

Nici o clipă, de atunci, dela tragica prăbușire a hotarelor, Români nu și-au îndepărtat gândul dela frații rămași sub stăpânire străină, iar ecoul suferințelor lor a mărit și mai mult durerea și dorul de răzbunare.

Iată pentruce, vestea declarării războiului stânt, a pătruns năvalnic în sufletele coplesindu-le de emoție, dar și de negrăită mândrie.

Pe întregul pământ românesc, ca un imn de slavă, dangătul clopotelor s'a înălțat biruitor spre ceruri.

Natura este alta, pentrucă altul este și sufletul neamului, de pe care se ridică nouri. Seninul se întinde acum dela un hotar la altul ocrotind parcă destinul neamului descătușat din griji și nevoi. Din conștiința tuturor a tășnit porunca de a îngenunchea în fața momentului sfințit, în care Patria a pășit pe calea reîntregirii, pe calea redobândirii idealului pentru care „au murit moșii și părinții“.

Pasul hotărât al soldatului Român va trezi din morminte pe toți eroii neamului ale căror duhuri îi va ocroti și va îndemna la luptă.

Privirea lor caută tot înainte spre meleagurile unde cu un an în urmă au fost supuși umilinței. Privesc către pământurile de care s'au desprins atunci, cu strângere de inimă, dar cu jurământ de întoarcere și cuvântul ostașului rostit în clipe grele, este ținut până la moarte. Dumnezeu a vrut ca polița să fie „la scadență“ achitată, și tot El va vrea să plătim tuturor la timp...

Lupta începută cu hotărâre de către armata Română și Germană răspunde unei mari misiuni, aceea de a extirpa definitiv bolșevismul, dușmanul fără cruțare al familiei, al credinței, al ordinii, al proprietății, a tot ceea ce a constituit prețul, onoarea, nobleța civilizației de veacuri.

Va fi o luptă fără cruțare și un război unic în istoria Țării noastre; iar jertfa supremă a sângelui vărsat de soldații celor două armate va însemna consacra cea mai înaltă ce se va da unei legături care-și capătă astfel semnificația ei întreagă.

Ceace constituie o deosebită onoare este faptul că în războiul început, pe un front uriaș, pe care Germania lui Adolf Hitler l'a îndreptat împotriva bolșevismului hrăpăreț și devastator, în sectorul teatrului de operațiuni spre Bucovina și Basarabia, comanda trupelor germane și române a fost încredințată generalului Antonescu, Conducătorul Statului Român.

În felul acesta România va ocupa un loc de cinste în istoria faptelor care vor clădi pentru Europa o altă viață bazată pe cinste și adevăr și respectul muncii la care toate popoarele Europei vor fi chemate să conlucreze.

Odată eliberați frații basarabeni vor fi cei mai buni fii ai neamului. Nimeni dintre ei nu va mai visa la timpurile patriarhale de odinioară care au fost înecate de revoluția bolșevică. Un an de trai în „rai“ comunist le-a fost deajuns pentru a-și da seama că bolșevismul este un ferment de turburare a vieții familiare, a credinței și a proprietății individuale.

Așa se explică că în înaintarea lor trupele sunt ajutate de mâini nevăzute și că pretutindeni ele sunt întâmpinate de preoți și odăjdii, de bătrâni dornici de lumina altarului bisericii care nu le-a fost îngăduit să o mai cerceteze.

Cauzele războiului

Din proclamația Führer-ului adresată poporului german cu privire la politica Germaniei în ultimii 20 de ani, precum și asupra cauzelor adevărate care au determinat începerea războiului împotriva Rusiei, se desprinde adevărului istoric care nu va putea fi desmițat de nici o legendă.

Rusia a provocat ea însăși, de vreme îndelungată, conflictul pe care Germania s'a străduit să-l înlăture, dar de mai bine de două decenii conducătorii evreo-bolșevici din Moscova s'au străduit să dea foc nu numai Germaniei, ci întregii Europe. Pericolul comunist era deci un pericol pentru toată lumea Europeană civilizată. Cu cât Germania căuta înlăturarea conflictului, cu atât Rusia formula pretenții nejustificate împotriva Finlandei și a celorlalte state baltice și apoi împotriva României, în chestia Basarabiei și Bucovinei. Pentru a-și asigura scopurile sale de expansiune teritorială și de dominație spre Vest, Moscova a recurs la o politică de provocare față de micile state vecine independente, exercitând în același timp un șantaj continuu față de Germania spre a obține din partea acesteia cât mai multe concesii.

După ce a atacat Finlanda și a pus stăpânire pe o parte din țările baltice au ocupat banditește Basarabia a cărei populație formată în mare majoritate de Români a dus-o la cea mai cumplită mizerie.

Prin actele sale, Rusia, a dovedit că nu urmărește altceva decât distrugerea statelor independente dela Vest, stăpânirea teritoriilor și a bogățiilor lor precum și întinderea comunismului în centrul Europei.

„Periculosul atac dat de Rusia împotriva României — spune Fuehrerul în proclamația sa — nu tinea în ultima analiză, decât să-i dea puțința de a pune mâna pe o bază importantă economică, nu numai germană ci și europeană, sau, într'o altă eventualitate să distrugă cel puțin acea bază economică“.

Dar nu numai atât, Moscova, încă din Mai anul trecut, când Germania a început ofensiva în Occident, a început să masseze trupele sale de-a lungul frontierei germane și concentrarea forțelor armatei bolșevice a continuat fără întrerupere și în proporții tot mai mari, ajungând să prezinte o permanentă amenințare, atât pentru Germania cât și pentru România.

În aceeași proclamație Fuehrerul a desvăluit planurile Rusiei, mărturisite de d. Molotov, acelea de a întreprinde un război împotriva Finlandei, de a ataca și România; de a trimite trupe roșii în Bulgaria și de a obține trecerea liberă prin Balcani, spre Dardanele, pentru a ocupa câteva baze importante.

În același timp, guvernul sovietic a căutat prin agenții săi să organizeze o rețea de spionaj în Germania, să intensifice propaganda comunistă cu tendințe revoluționare în Europa centrală și balcanică, să dea sprijin elementelor anarhice din România, în vederea răsturnării dela conducerea statului a d-lui general Antonescu și să aprindă focul

pretutindeni spre a deschide apoi, drum liber spre vest forțelor sovietice distructive.

S'a dovedit astfel, că politica cărmuitorilor Rusiei sovietice este sămănătoare de anarhie și deci primejdioasă, nu numai pentru Germania și aliații săi, dar și pentru toate națiunile civilizate din Europa, ale căror state au la temelie lor principiile de drept, de naționalitate, de ordine și de progres.

O reacțiune împotriva forțelor distructive dela răsărit s'a impus printr'o lege naturală de apărare și de conservare a dreptului și a civilizației. Germania, sub conducerea cancelarului Hitler, conștientă de acel pericol și de misiunea ce o are de îndeplinit, în acord cu aliații săi și cu statele direct amenințate, Finlanda și România, a ridicat armele împotriva U. R. S. S., spre a salva civilizația Europei, și dreptul națiunilor de a trăi în libertate și în spațiul lor etnic.

Astăzi, dela Oceanul Inghetât de Nord și până la gurile Dunării și Marea Neagră, s'a format cel mai formidabil front de luptă, sprijinit de puternicile și victorioasele armate germane, de armatele finlandeze și române, împotriva forțelor roșii puse în serviciul anarhiei.

„Misiunea acestui front — a declarat Fuehrerul — nu este deci apărarea unor țări izolate, ci aceea de a asigura securitatea Europei și deci salvarea tuturor țărilor acestui continent“.

Nu e război ca toate celelalte, ci o adevărată cruciadă a forțelor spirituale și materiale ale Europei sănătoase și de drept, împotriva forțelor anarhice și distructive dela răsărit.

„Italia este alături de România Sora sa intru latinifate“

Este în acest fapt dovada de nețagăduit că sângele apă nu se face și că oricâte intrigi vor căuta să tragă perdeaua despărțitoare între frați, ea va fi străpunsă de lumina adevăratelor sentimente de frățietate și legătura de sânge care este mai puternică decât intriga oricât de iscusit ar fi țesută.

Am ispășit pe nedrept o pedeapsă, dar această ispășire ne va face mai solidari, mai iubii și mai respectați de statele care ne-au implântat pumnalul în mod laș provocând dureri, care au început acum să se întoarcă împotriva-le ...

Alte țări din Europa împotriva comunismului moscovit

În Estonia a izbucnit revoluția anti-comunistă. Suedia se pregătește pentru ziua de mâne. Postul de radio din Kaunas a anunțat revoluția din Lituania și eliberarea ei de sub jugul sovietic. Pretutindeni drapelele naționale sunt arborate în mijlocul celui mai vibrant entuziasm al populației. Slovacia a luat poziție împotriva comunismului. Ofensiva pornită contra Rusiei sovietice a reînsuflețit în Spania sentimentele de ură contra bolșevismului. Poporul spaniol pe lângă interesul pe care îl nutrește pentru noua orânduire din Europa, este pătruns de sentimentul adânc că noua luptă începută în Răsărit este o luptă sfântă, o mare cruciadă.

Situația de pe alte fronturi de luptă

Începutul răboiului din Răsărit a pus intrucâtva în umbră luptele de pe celelalte fronturi. Totuși, în Vest, atacurile aviației germane asupra Angliei continuă, în Siria trupele engleze au ocupat Damascul, iar alte forțe motorizate înaintând dinspre Irak spre deșertul Siriei, au răușit să ajungă până

în împrejurimile localității Palmyra, unde s'au isbit de o rezistență înverșunată. Aviația militară britanică a bombardat în trei nopți dearându Beyruth. În jurul localității Merjaoum forțele franceze au respins numeroase atacuri britanice.

Alexandria a fost bombardată de avioanele de luptă germane distrugând depozitele de carburanți ca și atelierele de reparații ale lui „Imperial Airways“. La Sollum mari concentrații de coloane britanice, la Est de această localitate au fost bombardate și risipite.

Peste Ocean s'a luat atitudine față de ajutorare a Rusiei spunându-se că se luptă pentru apărarea democrației.

„Și, în această încleștare în luptă a milioane de oameni, Români își dau tributul lor de sânge. Odată cu aceste sacrificii pribegii se întorc spre căminurile lor. Ei se întorc cu fruntea sus pentrucă nu se întorc grație vre-unei conferințe internaționale, ci datorită vredniciei românești care a pus în adevărata lumină dreptatea românească pe care o recucerim cu armele și pe care nimeni nu o va mai smulge.“

Dumnezeu vrea ca idealurile noastre științe să fie redobândite căci în curând Români vor fi toți la olaltă ...

Mardare Mateescu

Informațiuni

Fabrica de zahăr Bod în ajutorul refugiaților.

Incrustăm cu plăcere răspunsul fabricii de zahăr Bod, care oferă câte 2500 Lei pentru ajutorarea de întreținere a unui student refugiat în timpul vacanței mari.

*

Opinia publică din țară și războiul nostru.

Explozia de bucurie din primele ceasuri de duminică în capitală și în toate centrele importante din țară unde s'a putut lua cunoștință imediat este semnul sănătății și vigoarei care descătuse au tășnit asemenea gazelor fierbinți ce au reușit să înlăture capacul înăbușitor.

*

Decretul Lege pentru modificarea art. 56, 57, 58, 59 și 60 din legea asupra rechizițiilor.

Toți proprietarii de bunuri rechiziționabile de orice natură înscrise în tabelele de recensământ, care fiind înștiințați în scris sau prin mijloace de publicitate scrise sau orale, prin bătăi de tobă, sunete de goarnă, radio sau alte mijloace de incunoștințare, nu vor prezenta sau trimite bunurile în fața comisiilor de inspectare și clasare, vor fi pedepsiți cu închisoare corecțională dela 1—3 ani și amendă dela 25 / la 50 % din valoarea maximă a bunurilor prevăzută în tariful anual al rechizițiilor, iar când bunul nu este prevăzut în tarif, procentul se va aplica la valoarea prevăzută în actul de cumpărare.

În cazul când neprezentarea bunurilor se datorește substituiri, deteriorării sau distrugerii, se aplică maximul pedepsei prevăzută în alineatul precedent.

Redactor responsabil
Ion Bozdog